

Az örömszerzési kényszer:

A létfenntartó ösztönök a vágyak létrehozásával ösztönzik az embert az ösztönök utasításai végrehajtására. Ezeket a vágyakat jutalom-érzések kiutalásával elégíti ki a létfenntartási rendszerünk, akkor, ha engedelmesen teljesítjük az ösztönök által sugallt tennivalókat. Az ösztönök által létesített vágyak ill. a kielégítésükre létrejött jutalom-érzések olyan hatalmas kényszerítő erőt képviselnek – az örömszerzési kényszert -, hogy az érzékeny emberi agy nem képes ellenállni annak, hogy akár megszolgáltatlanul, érdemtelenül ugyan, az erkölcsileg elítélendő, mert evolúciósan káros „könnyebb utat” választva, de mindenképpen megszerezze és átélje a jutalmazó jeleket, az élvezetet, az örömet, a boldogságot, a sikerélményt stb., mert ezek olyan hatalmas vonzerőt képviselnek számára. Ezt a hatalmas, de erkölcstelen vonzerőt nevezem **„öncélú, elvtelen öröm- és élvezetszerzési kényszernek”**. Ez a kényszer kétféle alapvető formában jelenhet meg, egyrészt a testi vágyakkal, az „élvezetszerzéssel” kapcsolatosan, másrészt a lelki-érzelmi vágyakkal, az „örömszerzéssel” és az önbecsülési kényszerrel kapcsolatosan, és ez az erkölcsösség, a létfenntartó ösztöneinkben megfogalmazódott követelmények kielégítése útjában álló legfőbb akadály.

Ez a fogalom ill. jelenség szerintem azonos a Kant-féle "boldogság-igény"-nyel.